

Udtalelser — hvor velfortjente de end maatte være — og Udtryk for Tilfredshed, som det modtager fra sine Venner eller fra Delegeret-forsamlingen. Udenfor Forsamlingens Mure er den offentlige Mening i Verden, og hvis Forbundet skal trives eller blot bestaa, er det nødvendigt at bevare denne Menings Tillid og Støtte. Det er ofte blevet sagt, at Folkeforbundet ikke har andre Magtmidler end den offentlige Menings Styrke, og ikke mindst i Øjeblikket er dette en dyb Sandhed. Det synes derfor i Forbundets velforstaede Interesse, naar man ved en Lejlighed som denne ser ud over dets Stilling og Arbejde, ikke blot at hæfte sig ved de Vanskeligheder, som kan forklare Forbundets Tøven og Fejlgreb, men ogsaa at se paa Forholdene i Belysning af Kritiken — Fordommen, om man vil — i de respektive Landes offentlige Mening.

Tiden er kommet til at spørge, hvilken Holdning den almindelige Mand og Kvinde indtager overfor Forbundet og den hele Virksomhed i Genève. Baade Forbundets Venner og dets Fjender føler, at nu er Tiden kommet, hvor det skal bestaa sin Prøve; og alle er optaget af at se, hvorvidt denne Prøve vil vise Svaghed eller Styrke, varsle Forbundets endelige Opløsning eller give Haab om fornyet Kraft og Vækst. Folkenes Øjne er i Dag som maaske aldrig før rettet mod Genève.

Fra alle Sider rejses Kritik og Mistanke. Man bebrejder Forbundet, at det ofrer sine Kræfter paa Sager af sekundær eller meget ringe Betydning, medens Dagens vitale internationale Spørgsmaal, Problemer, som angaar selve Folkenes Eksistens, lægges til Side, udskydes eller ignoreres. Det hævdes, at Sætningen om Staternes Ligeret ikke finder Anvendelse paa de Spørgsmaal, som virkelig har Betydning, at de smaa Stater, skønt formelt i Besiddelse af samme Stemmeret som de store, kun har ringe Indflydelse paa de afgørende Beslutninger vedrørende Forbundets Virksomhed.

Folkene bliver utaalmodige, de begynder at spørge, hvorvidt de magre Resultater af de forskellige Konferencer og Møder kan

retfærdiggøre de Byrder, som Bidragene til Forbundet og Udsendelse af Delegation efter Delegation til Genève, paalægger den allerede overbebyrdede Skatteyder.

Endelig er det en udbredt Mening, at man ikke ofrer meget andet end Mundsvejr paa de tilgrundliggende Principer for Forbundet, at mægtige nationale Interesser ganske kan lamme dets Virksomhed paa det økonomiske Omraade, og at den, som blot er tilstrækkelig stærk, ustraffet kan lade haant om Pagten.

Det turde være en Misforstaaelse at tro, at den Tilfredshed med Folkeforbundets Stilling og Arbejde, som muligvis raader i Forsamlingen, deles af den offentlige Mening udenfor. Elskværdige Resolutioner kan ikke tilfredsstille det almindelige Krav om effektiv Handlen, og vi staar her som Anklagede for den offentlige Menings Skranke med en overvældende Bevisbyrde til vor Retfærdiggørelse.

En Del af den Kritik, som kommer til Orde, er ganske vist uberettiget, en Del hviler paa Ukendskab til Forholdene, og en anden Del er Kritik fra Manden, som i nationale saavel som i internationale Spørgsmaal kræver øjeblikkelig Løsning af Spørgsmaal, om hvis Vanskelighed han intet aner. Men den eneste Maade, paa hvilken Kritiken kan bringes til Tavshed og Forbundet opnaa Støtte af de Millioner, som i Øjeblikket betragter dets Virksomhed med utilsløret Skepsis, er ved klart at vise, at Folkeforbundspagten er en højtidelig Pagt, hvis Forpligtelser ingen Stat — stor eller lille — vil finde det muligt at tilsidesætte. Det eneste Alternativ til et Rustningskapløb er den Sikkerhed for de nationale Rettigheder, som en fast Hævdelse af Pagtens Principer frembyder. Undgaaelse af Krig og af de Byrder, Rustningerne medfører, er af saa stor Betydning for Menneskeheden, at det ikke kan tillades nogen Stat at sætte det almindelige Velfærd paa Spil ved egoistisk at handle mod Pagten. Men hvis de enkelte Stater og deres Folk med Fasthed kræver Folkeforbundspagten respekteret, er ingen Stat mægtig nok til at gaa imod den. Af de store